

Појмеди

Бр. 60 септембар/октобар 2010.

6. Ликовна колонија
стр. 4,5

Донација Компаније Quadra Graphic
стр. 11

Игре без граница
стр. 12,13

Женска трка на Ади Циганлији
са Оливером Јефтић Дада, Милада и Миланка

Билтен

Дома за одрасла инвалидна лица

Погледа

ЖИРО-РАЧУН: 840-676661-64

(са знаком за БИЛТЕН)

Управа за јавна плаћања при
Министарству финансија

Адреса: Аутопут 18; Земун, тел.319-32-42

За издавача: Утјеха Шћекић

Главни и одговорни уредник:
Душан Ђуровић

Лектор: Ивана Зубер

Технички уредник: Љубица Музички

Маркетинг: Жељко Димитријевић

Редакција:

Ђурђица Лазић, Момчило Ружичић, Саша
Поповић, Тања Војводић, Александар
Бојчевић, Зорица Филиповић, Бранко
Милинковић.

Спољни сарадници:

Прим. др Богданка Чабак

е-маил:

usd_zemun@yahoo.com

dominv@sezampro.yu

ШТАМПА

„Пекограф”

ул. Војни пут 258 б, Земун

тел. 314-91-66

Тираж 300

ЛИЧНА КАРТА ДОМА

Дом за одрасла инвалидна лица је установе социјалне заштите, намењена за трајни смештај одраслих (20-55 година), телесно инвалидних лица. У Дому су смештене 83 особе, са дијагнозама мишићне дистрофије, церебралне парализе, мултипле склерозе, квадриплегије, параплегије и сл.

Дом је смештен у близини К.Б.Ц. Бежанијска Коса, на периферији града Земуна.

Адреса: Аутопут број 18, Земун

Телефони:

Удружење станара Дома Тел/Факс 011/26-07-336

www.usd.org.rs

Социјални радник, психолог, дефектолог
Тел. 011/26-07-335

Рачуноводство Тел. 011/26-07-337

Доктор и амбуланта Тел. 011/26-07-338

МОЈ ПОГЛЕД

ОНО МАЛО ШТО НАС ЧИНИ СРЕЋНИМ

У задње време, слободно могу рећи задњих година, ретко чујем неку лепу вест, углавном су то приче о болести, смрти, на телевизији и у новинама нас, буквално, бомбардују вестима о најстрашнијим злочинима, за које смо некада веровали да не постоје на нашим просторима.

Земља нам је све мања, а проблеми све већи. Оно што чини један народ нису просторства, богатство, већ његов дух, а нас је заузео неки веома зао дух.

Људи су намргођени, љути, говоре веома гласно, псују и напросто се зачудите када вам се неко обрати љубазно и са осмехом. Гурају се по аутобусима, као да чекају повод за кавгу.

Не можемо се стално водити на честе ратове, економску кризу ... па зар је то разлог да једни другима загорчавамо живот и да и овако тешку ситуацију учинимо још тежом.

Лепа реч, весео поглед, осмех... не кошта нас ништа а тиме можемо постићи много, некемо улепшати дан, повратити му поверење у људе, а свој сопствени живот учинити племенитијим и бољим.

Нисмо мање важни уколико нисмо надмени и нормално показујемо поштовање према другима, јер уколико поштујеш друге, поштоваће и они тебе.

Ове моје речи могу личити на празно трућање и философирање али ми то није била идеја. Напросто сам разочарана оним што видим свуда око себе, на шалтерима су сви љути и надмени, као да ликују када те после дугог чекања врате јер ти недостаје неки папир. Неретко, и деца најмлађег узраста се бекеље старијима и псују. Професори страхују од реакције ђака и родитеља.

Нељубазност је завладала нашим животима, агесијом покушавамо да себи обезбедимо позицију и важност, уместо знањем, толеранцијом и поштовањем других.

Апелујем на све запослене и станаре наше установе да нас ова бољка не захвати, јер она се шири попут заразе.

Будите хумани, професионални и љубазни у обављању свога посла, радите га са љубављу јер се посао добро ради само ако га волиш. Не заборавите да испред вас стоје особе са свим својим позитивним и негативним особинама, али особе којима треба ваша помоћ како би, како-тако нормално функционисале и да се свако од нас, сваког момента, не дај Боже, може наћи у ситуацији када му је неопходна помоћ.

А ви, драги станари будите толерантни једни према другима, осим своје потребе цените и туђу. Нико од вас не тражи захвалност ни понизност, будите коректни у опхођењу, реални у захтевима, не вређајте, не куните... не скривајте се иза свога стања, већ се носите са животом поносно и достојанствено јер ви то можете.

Када се обраћате запосленима имајте на уму да су испред вас људи, а не машине, нечије мајке, сестре, супруге.

Није тешко бити фин, а много је лепше.

Утјеха Шћекић соц.радник у Дому

Продајна изложба слика "Уметношћу против предрасуда" у галерији Установе културе Палилула од 06.-13.09.2010.

Зорица Филиповић, Жељко Димитријевић, господин Владимир Ђукић
градски секретар за социјалну заштиту...

Удружење станара Дома и Дом за одрасла инвалидна лица, у сарадњи са Установом културе Палилула организовали су продајну изложбу слика насталих на ликовној колонији 2009. у Дому.

Предивно летње септембарско вече у Установи културе Палилула одисало је топлином протканом пријатељством и уметношћу.

Председник Удружење станара Дома Жељко Димитријевић захвалио се домаћинима и свим уметницима који су дошли као и бројним пријатељима, који су све ове године били са нама и веровали у нас.

Изложбу је отворио господин Владимир Ђукић, градски секретар за социјалну заштиту, који није крио задовољство због енергије и ентузијазма које наше

удружење улаже за бројне акције. Секретаријат ће настојати да пружа подршку када год се за то укаже могућност а све у циљу унапређења положаја особа са инвалидитетом.

Посетиоци су могли да виде 50 радова од 24 аутора.

Циљ ове изложбе био нам је да широј јавности презентујемо стваралашто особа са инвалидитетом, да се путем ликовне уметности, кроз рад и таленат, укључимо у друштвену заједницу и будемо корисни чланови овог друштва.

Изложба је била продајног карактера, средства од продаје слика су намењена искључиво унапређењу стваралаштва особа са инвалидитетом.

Велику подршку су нам пружили: дневни лист Правда, пријатељи и

сами аутори радова.

Захвалила бих се нашем комплетном тиму ликовне колоније, који су ми сво време пружали несеквичну помоћ и подршку око припреме ове изложбе.

Радови настали на ликовним колонијама до сада могу се погледати у нашем Дому. За све оне који желе да нас посете, наша врата су увек отворена.

Добро нам дошли!

Зорица Филиповић

6. Ликовна колонија

Удружење станара Дома у сарадњи са Домом за одрасла инвалидна лица организовало је Ликовну колонију, шести пут заредом, која је ове године одржана у периоду од 13. до 27. августа у нашем Дому. Пројектом је предвиђено да колонија траје седам дана, али услед бројности и заинтересованости продужена је за још седам за сликаре са територије града Београда који су изразили жељу да продуже свој боравак код нас, а имајући у виду да им није потребно преноћиште нити посебни услови, изашли смо им у сурет. Овогодишњу Ликовну колонију подржала је Скупштина града Београда Секретаријат за социјалну заштиту, у склопу пројекта "За уметност нема граница". Колонију су још помогли фирма "Вагели" из Новог Сада са донацијом уљаних боја, штампарија "Кале", "Књаз Милош" и Дом за одрасла инвалидна лица.

Отварање је било 13. августа, те лепе летње вечери, поново смо се срели са старим, али и упознали са новим пријатељима.

На наше задовољство, ту су били: Роза Мојсовска, Тошке и Златко из Македоније, Љубас, Милија,

Слоба, "Свастика", а упознали смо Бранку, Душку, и Љубицу, Баћу, Бобана као и чланове ликовне групе "Земунска комуна Кеј" Милоша, Љубу и Миодрaга, све изврсне сликаре.

Поред њих учесници колоније били су и наши стари пријатељи из Београда: Љиља, Неда, Вера, Боле, Цеца, Деки, Добрица, Јокса, Мутић, Еленка, Зага,

Ђура, Павле, Ница и Мира из Аранђеловца а за сваку похвалу је и то што су се у сликање укључиле и наше Зока, Марија и свакако најмлађа учесница Анђела. Све скупа било нас је 36 учесника. Плус

дете колоније, то јест мала Кристина, тако смо је назвали јер на једној од преходних колонија између радног терапеута Дома Иване Србиновић сада Симић и сликара из Рековца Дејана Симића се родила љубав, а из те љубави дошла је на свет слатка Кристина која је на овој колонији повукла свој први сликарски потез и тиме показала да ивер не пада далеко од класе. Лепо, зар не!

У оквиру колоније организовали смо излете на Сребрно језеро и у Бојчинску шуму. Шта да кажемо, осим да смо задовољни и срећни због свега што смо успели да урадимо, заједно са свима који су нам били у гостима ових 15 дана. Поносни смо на наше госте и пријатеље, а да наш труд није узалуд и да је добро ово што радимо, најбоље потврђује податак да је из године у годину број учесника све већи, како сликара тако и особа са инвалидитетом.

Током Колоније пратили су нас медији: "Политика", "Блиц" "Новости", и "Правда".

Посебну похвалу и признанје овом приликом желим да упутим својим колегама из тима колоније на неисцрпном пожртвовању и раду, са жељом да све прође у најбољем реду. Трудили смо се да будемо добри домаћини, а по реакцијама учесника успели смо у томе.

Зорица Филиповић

Сашом Поповићем

Пре 9 година у Дому

У овом броју саговорник нам је један од првих радника од оснивања Дома, који иза себе има богато, како пословно, тако и животно искуство. Надамо се да ће те уживати у разговру са Сашом Поповићем.

Погледи: Обзиром на звање које си стекао школовањем, како си се уопште нашао у социјалној заштити ?

Саша: Љубав према раду у Установама социјалне заштите уткана је у мене још од малих ногу, од стране моје мајке, која је цео радни век провела радећи у том ресору. Тако сам већ као петогодишњи дечак обилазио и упознавао кориснике разних категорија у домовима за смештај по целој Србији, путујући са мајком и њеним колегама, где су они вршили инспекцијски надзор Установа, а ја сам као и свако дете истраживао и доживљавао нешто ново на сваком путовању. Како ме је касније живот понео другим током, како у смислу школо-

вања тако и у смислу избора занимања, привлачио ме је рад у хотелијерству, па је отварање хотела Хајат у Београду био прави изазов за мене, где сам провео неколико лепих и успешних година, радећи и учећи марљиво на одговорним дужностима у хотелу, што ми је дало проходност за рад у иностранству, где сам усавршио хотелски бизнис и научио много тога. Борба са носталгијом, љубав према родитељима и породици, чини да се из благостања враћам у своју родну груду, из које су многи у то време бежали главом без обзира.

Некаква урођена свестраност и жеља да све пробам и научим, учинила је да сам у животу радио све и свашта, почевши од возача шлепера и аутобуса, преко послова куvara у ресторанима, агента за

некретнине, рецепционара, васпитача, магационера, музичара, инспектора у Управи криминалистичке полиције у МУП-у Републике Србије, па све до радно-окупационог терапеута. И што је још чудније, све ми је некако ишло од руке, па сам прилично разнолике послове обављао са задовољством, савесно и марљиво. Радећи као правник - криминолог у одсеку за малолетничку деликвенцију МУП-а, нисам пронашао себе, тако да напуштам полицију и убрзо започињем рад у социјалној заштити, где сам се некако и усталио. Обзиром да ми је и ћерка апсолвент на факултету, будући дефектолог, испада да су три генерације у породици везане за ову струку.

Погледи: Дошао си у ову Установу са места васпитача у дому, да ли ти је било необично радити са популацијом наших корисника?

Саша: Наша Установа је јединствена на овим просторима и као таква је била нешто ново не само за мене, већ и за остале колеге које су дошле радећи са различитом популацијом корисника од оне која је присутна у нашој Установи. Самим тим је и рад са популацијом особа са инвалидитетом био нешто ново за све нас који смо овде од самог почетка, тачније пуних 12 година, као и за раднике који су сукцесивно пристизали. Временом смо постали једна велика породица, уклонили смо шаблоне и стереотипе који су постојали у почетку и трудили се, а надам се и успели, да се по много чему разликујемо од осталих Установа, наравно у позитивном смислу. Будући да сам дошао у нашу Установу са послова васпитача, лако сам се уклопио у нову средину јер су особе са инвалидитетом у поређењу са децом лишеном родитељског старања били само један нови изазов за мене. Наравно, све то уз тимски рад групе запослених која је овде од самог почетка, а овом приликом би се свима захвалио на дугогодишњој сарадњи.

Погледи: Био си први и једини радни терапеут у овој Установи, какви су ти били "први кораци" радне терапије?

Саша: Питање које сте ми поставили захтева много комплекснији одговор, али у кратким цртама бих напоменуо да су скоро сва догађања у дому била заступљена и раније, али у мањем обиму него данас. Почети су били тешки, али су трке колицима, јамб, пикадо, квизови знања, музичка секција, изласци, дружење, постојали, малтене од првих дана рада установе, без дефектолога, али уз помоћ наше Утјехе и Тање у појединим сегментима, често са оскудним материјалом и скромним финансијским средствима, све је настало као искључиво наша идеја. Данас су дешавања у Дому и ван њега у много

већем обиму, тако да би било нереално очекивати од једног човека да физички све то постигне. Данас смо дошли до тог нивоа да сами корисници обављају и воде поједине секције, организују излете и изласке, комуницирају потпуно равноправно са широм друштвеном заједницом и да су у томе прави професионалци. Многи корисници су се, једноставно, навикли на мене и ја на њих, у појединим ситуацијама су склони да од мене затраже неку услугу специфичне природе за коју немају слободе да затраже од неког другог. Укратко, разумемо се као да смо заједно одрастали, тако да сам за многе био и остао први радни терапеут.

Погледи: Познат си као врло свестран човек, да ли је то део твоје немирне природе или истраживачког духа?

Саша: Могло би се једноставно рећи да је то спој наслеђених особина оба родитеља, али се томе мора придодати и нешто што је само моје, лично. Никада се нисам стидео било каквог посла у животу и био сам сваком спреман да помогнем, често и на своју штету. Од родитеља сам се одвојио релативно рано, и мада сам могао да уживам у благостању родитељског дома, хтео сам да се борим и одлучујем на начин који мени одговара, да сам кројим свој животни пут. Нисам комформиста, волим да сам стално у некој акцији и лепше се осећам када нешто радим него да узалуд проводим време. Спавам веома мало и чим устанем палим моторе и прихватам се неког посла, кад сам код куће јутарњу кафру пијем носећи шољу по целој кући и дворишту. Можда ме то и одржава у животној игри у којој сам, још мало, пола века.

Погледи: Реци нам нешто о својој књизи?

Саша: Склоност ка писању наследио сам од своје мајке, а збирка кратких прича "Српска посла" је настала добрим делом у нашој Установи, спојем прича писаних за наш домски билтен, као и прича из периода пре доласка у нашу Установу и мог живљења у иностранству. Ово штиво је специфично по свом садржају, можда је то најбољи показатељ неких мојих ставова о животу и свету око нас. Надам се да ће ове године на овогодишњем сајму, где ће књига бити изложена у хали 4 на штанду "Научне кмд", бити макар примећена од стране много озбиљнијих аутора. Ове године сајам књига има за мене посебан значај јер, сасвим случајно, моја ћерка се појављује на штанду "Српске књижевне задруге" са својим првенцем, романом "Београдска". Срећан сам што се традиција писања у мојој породици наставља и што сам доживео да са својим дететом заједнички излажем на сајму књига.

Погледи: Одакле црпиш идеје за своје текстове у билтену?

Саша: Теме за писање су свуда око нас, треба их само преточити из природе и људских поступака на папир. Србија је једна неисцрпна тематска ризница, испреплетана гламуром и славом на једној, као и бедом и сиромаштвом на другој страни. Неправда, људска пакост и лицемерје су теме које ни једног поштеног човека не могу оставити равнодушним. Догађаји су брзи и хаотични, брзо се живи а мало планира и оно што се десило данас бива потиснуто оним што ће се десити сутра. Недостатак времена је и основни проблем што писањем не могу да се бавим колико би желео.

Погледи: Осим писања, поседујеш и таленат према музици, али као да си га запоставио у задње време, зашто?

Саша: Ваша констатација је више него тачна и мени је веома криво што је тако. Можда је боље да ово питање поставите одговорнима за организацију посла у Установи, јер ако обављате туђе послове не можете да се посветите свом. Колико сам пута у време које је предвиђено за музичку секцију морао да возим кориснике на прегледе, а то је могао да обави неко други, или да радим неке друге ствари које немају везе с мојим послом. Када се вратим са терена, изнервиран у саобраћају, по врућини или зими, најмање ми је до свирања. Музика није цепање дрва па да тако лечите стрес, за то треба бити опуштен и релаксиран. Верујте, мени је много лакше и лепше да седим са корисницима и свирам до миле воље него да истоварам камионе са робом или вртим волан на комбију. Али увек су неке друге ствари важније од музике, а психо физичко стање корисника музика изузетно побољшава, ако неко о томе уопште и размишља. Ја му ту испаднем као неки дежурни помагач разним службама, док поједине људе нико не сме да пита ни колико има сати, а камоли да нешто учине и помогну. Да не бих више износио прљав веш, мада су то ствари које се тичу лично мене, све ће то једнога дана изаћи на видело. Биће поново добре музике и забаве као некада.

Погледи: Како проводиш слободно време, колико си посвећен породици?

Саша: Слободног времена, чини ми се, не бих имао ни да дан траје 30 сати. Чим дођем с посла кући, буквално се не одморим и одмах узимам нешто да радим. Направио сам себи радионицу где стално нешто правим и измишљам себи посао. Ту су и свакодневне обавезе око уређења дворишта и хи-

гијене у њему, садња и одржавање цвећа, брига око пса ... ако желите да све то лепо изгледа кућа захтева константно ангажовање. То ме и испуњава јер нисам од оних газда који командују седећи у фотелији. Координација са сво троје деце је нешто што ме највише испуњава, а пошто се због обавеза преко недеље мало виђамо, викендом то надокнађујемо.

Погледи: Већину радне снаге у социјалној заштити чине жене. Како ти, као један од малог броја мушкараца гледаш на то?

Саша: Поставили сте одлично питање, а ево и одговора. Можда ове речи звуче чудно, али велики број жена у установама социјалне заштите, генерално, представља велики проблем. То сам приметио радећи још као васпитач, где су жене имале велики проблем са стварањем ауторитета у групама где су били адолесценти, једноставно, све групе где су били мушкарци васпитачи биле су компактније и са мање проблема у раду. То је чињеница и у то се можете и сами уверити. Што се наше Установе тиче, проблем није толико у броју мушкараца, али нису увек мушкарци само они који не носе сукњу. Мало је оних у које можете да се уздате да некоме у датом моменту помогну. Велики проблем је што је мали одзив мушке радне снаге и у неговатељском кадру, јер реално, због природе самог посла жене тај посао обављају тешко и са великим последицама по своје здравље. Одласком наших колегиница на боловања не губе само оне саме, губи читаво друштво у целини. Али нажалост, нико на вишем нивоу о томе озбиљно не размишља, на пример како да разним стимулацијама учини то да овај посао буде примамљив мушкарцима.

Погледи: Пошто дуго радиш у нашој Установи, ишао си на бројне концерте и излете са корисницима. Ту си их боље упознао са људске стране. Какви су ти утисци и успомене?

Саша: Признајем да у вођењу евиденције за протеклих 12 година нисам био најажурнији, али да сам маршруте нашег кретања записивао, списак би био подужи. Сваки излет је оставио неки трајни печат и уткао дух тог путовања у мене. Обилазили смо и упознавали Србију на неки јединствен начин, растерећени свакодневних обавеза и опуштени у природном окружењу. Многи су били пресрећни што су били на местима која су до тада била недостижна и далека. Што се концерата и спортских манифестација тиче, Београд срећом нуди богат садржај културно-забавних активности па смо по посећивању истих сигурно у самом врху. Успомене остају за цео живот а ружне ствари, а мало их је било, брзо падну у заборав.

Погледи: Да ли си доживео неке непријатности у раду?

Саша: Што се таквих ствари тиче, мислим да нема запосленог који није кроз то прошао. Људи има сваквих и то је сасвим нормално, па зар свако од нас није доживео непријатност у својој кући, а камоли у колективу где преко 150 људи међусобно комуницира и ступа у контакте на разне начине? Све ја то гледам на неки сопствени начин и брзо исфилтрирам и одвојим добро од лошег. Немам длаку на језику нити се плашим било кога да за ружну реч упућену мени вратим истом мером, јер сматрам да то нисам заслужио и да је то само производ нечије зависти и пакости.

Погледи: Шта памтиш као најлепши догађај?

Саша: Што се појединачних излета тиче, дефинитивно је то боравак у Рајковој пећини. То искуство се речима не може описати, то се мора доживети. Срећом, постоји и видео запис о том путовању за памћење.

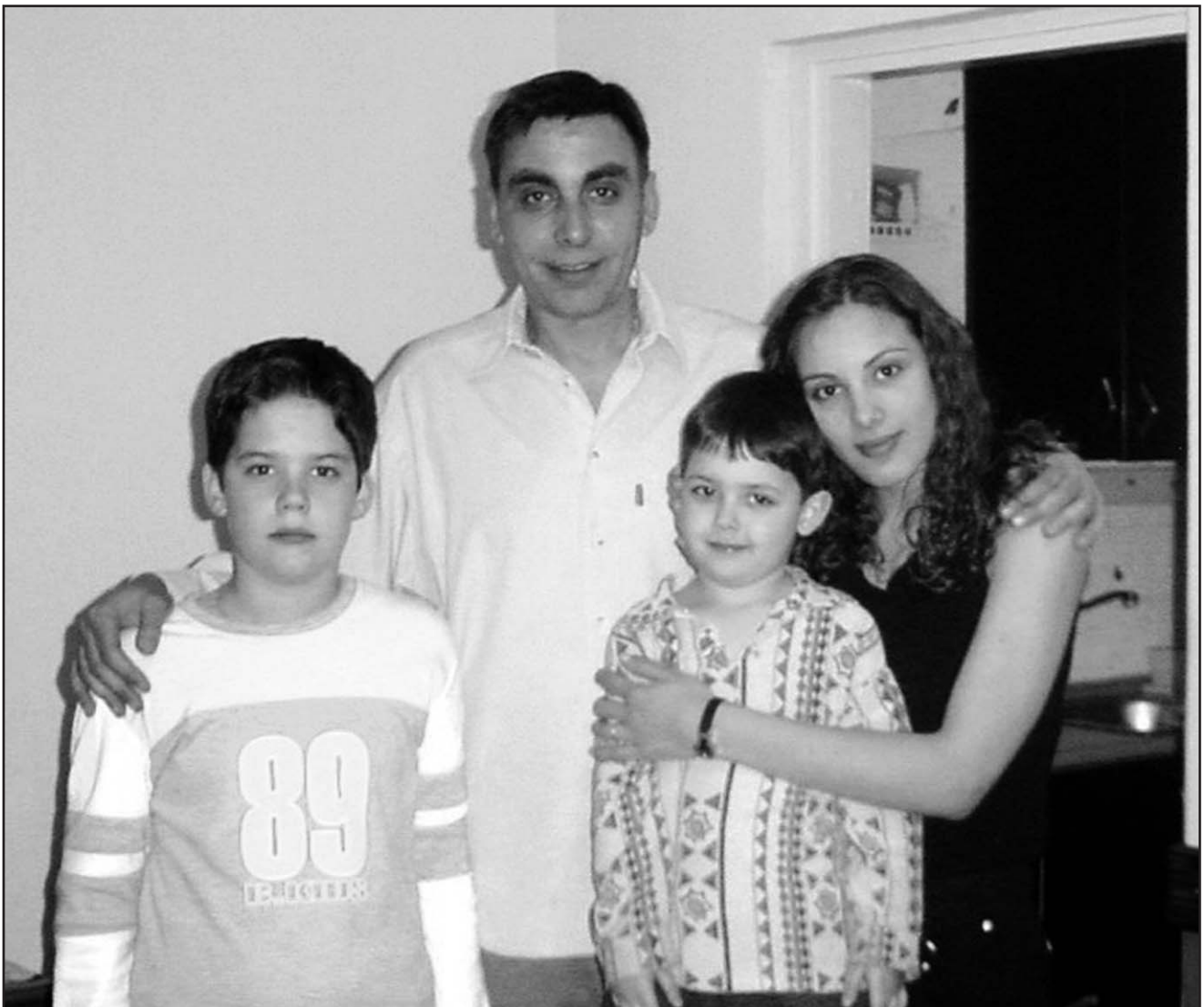
Тешко је после толико година издвојити најлепши

догађај, али један од њих је такмичење у прављењу гулаша у котлићу, које се сваке године лети одржава у дворишту наше Установе. Волим када видим задовољне госте и опуштене кориснике, волим када се скупљамо неким радосним поводом. Пошто смо ми преко године често неке госте, ово је ретка прилика да макар тада узвратимо гостопримство другима. На жалост, нашу домску Славу смо из мени непознатих разлога престали да славимо у правом смислу те речи, тако да је окупљање на такмичењу за најбољи котлић постало нешто незаборавно.

Погледи: И на крају нашег разговора, порука за све нас?

Саша: Удахните живот пуним плућима, оканите се рђавих мисли и уживајте у лепоти која је свуда око нас. Не планирајте ништа за сутра док не потрошите данас, нађите себи сродну душу и заборавићете на проблеме који вас опседају. Кажите НЕ стресу, мржњи и лицемерју. Победите их својом добротом.

Разговор водила: Утјеха Шћекић

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

12.09.2010.

Почела је зонска шаховска лига Београда, на којој учествује и наш ШК "Погледи", Наредних девет недеља у нашем Дому одиграваће се по једно коло.

14.09. и 07.10.2010.

У склопу својих редовних програмских активности, Удружење станара Дома организовало је отворени турнир у бацању плочица и доминама.

25.09.2010.

Спортско рекреативно удружење особа са инвалидитетом "Све је могуће" у партнерству са Савезом за спорт и рекреацију инвалида Београда, уз подршку Секретаријата за социјалну заштиту кроз пројекат "Игре без граница" у Дому одржан је шаховски Опен турнир.

- Током септембра месеца постављена је продајна изложба слика насталих на овогодишњој ликовној колонији 2010. "За уметност нема граница".

- У дому су промењене сијалице и окречена је рампа, остаје нам да будемо још гласнији са апелом да нам је постељина, кров који непрестано прокишњава и рупе по подовима у собама приоритети. Разлога за бригу има јер нам је дуга и хладна зима пред вратима.

- Било је неколико синдикалних продаја различитих производа, и у више наврата стизала је донација фирме "Имлек".

- Од Министарства финансија - Пореске управе - регионалног центра Београда, стигла нам је вредна донација техничке робе (решои, микроталасна пећница, машине за веш и клима уређаји).

02.10.2010.

У организацији удружења „све је могуће“ одржане су „Игре без граница“ у нашем Дому.

СЕЋАЊЕ НА ...

**Ђорђе Ђорђевић - наш
Ђоленце**

1976 -2010.

Ушао је насмејан у нашу установу далеког 3. августа 1998. године, уносећи неку ведрину и позитивну енергију самом својом појавом. Од првог дана је био у соби заједно са својим цимером Дарком, кога је познавао још из Сокобањске. Морам признати да је њихов цимерски однос један од ретко добрих и за сваку похвалу. Подржавали су се, поштовали и никада се нису свађали.

Ђорђе је имао благородну нарав, увек спреман на шалу, лепу реч, једноставно је волео све људе око себе.

Обожавао је музику, ишао је на сваки концерт Мирослава Илића, а био је редован члан музичке секције.

Знао је све речи њему омиљених песама, а раменом је шеретски давао ритам. Једноставно је уживао у музици.

Неизмерно је волео своју породицу, која га је све ово време проведена у установи, обасипала пажњом и љубављу. Када се само сетим са каквим је поносом причао о свом братанцу, буквално су му очи сијале од среће.

Шта рећи, све нас је шокирало сазнање да је Ђорђе преминуо. Ако ишта може да нас утеши, то је чињеница да се није мучио.

Драги Ђорђе, почивај у миру!

ДОМ ВАН ДОМА

11.09.2010.

На позив КК "Кремен" из Панчева представници удружења "Све је могуће" и креативна радионица "Вредне руке" УСД-а, учествовали су на традиционалној манифестацији домаћина "На крилима Пегаза". Прелеп септембарски дан одисао је у знаку младости и позитивне енергије. Заиста смо се дивно провели. Хвала свима!

16.09.2010.

Удружење станара Дома организовало је једнодневни излет у природи у Бојнчинској шуми.

17.09.2010.

Представници УСД-а и удружења "Све је могуће" били су гости на традиционалној манифестацији "Чивијада" у Шапцу.

21.-23.09.2010.

Представници Установе били су у Кладову на семинару о новом Закону о социјалној заштити.

24.-27.09.2010.

Одржан је скуп на Златибору на тему Специјална едукација и рехабилитација данас, на којем је учествовао и домски дефектолог.

26.09.2010.

Представници УСД-а били су на 14. традиционалној манифестацији "Београдска спортска бајка" у Зоо врту, коју организује Скупштина града Београда.

28.09.2010.

Представници Установе, УСД-а и удружења "Све је могуће" учествовали су на Симпозијуму који је организовало Друштво медицинских сестара и техничара Србије у хотелу "М".

Током септембра месеца било је неколико одлазака на концерте у Београдској Арени и Сава центру.

РЕАЛИЗОВАНА ДОНАЦИЈА - НАШЕ КОМБИ ВОЗИЛО ИМА РАМПУ

Захваљујући Компанији "Quadra Graphic" Удружење је најзад обезбедило толико дуго очекивану **стрму рампу** за улазак и излазак из комбија.

Напоменуо бих да је Удружење 2009-е добило на поклон **половно** комби возило од Министарства финансија, а посредством Управе царине. Возило је добијено у јако лошем стању и требало нам је јако пуно времена а богами и средстава да га ставимо у функцију, а основна функција-намена му је наравно била и остала **превоз особа са инвалидитетом (ОСИ) који користе инвалидска колица**.

После многих покушаја да добијемо повластице-попуст приликом регистрације наменског возила добијеног за превоз ОСИ схватисмо да је то борба са ветрењачама, а да комби можемо регистровати само уколико "заврнемо рукаве" и сами платимо пуну цену регистрације која је за правна лица око 45.000 динара, од тога је најскупља такса на употребу возила или такозвани **"порез на луксуз"**, интересантно али истинитоооо.

Све смо то обавили и почетком марта **"наш зеленко"** је стављен у функцију са само још једним недостатком, а то је **рампа** без које употреба возила нема никаквог смисла, јер већина чланова УСД-а, преко 90% су корисници инвалидских колица. Срећом, чланице нашег Удружења сестре Музички су нам изашли у сусрет и дале нам да привремено користимо њихове приватне мобилне-рампе. Од великог броја људи и различитих врста колица који су у претходном периоду користили превоз, позајмљене рампе су оштећене, чак је и безбедност људи доведена у питање током

уласка-иуласка из возила.

Велики-дугогодишњи пријатељи Удружења, људи из Компаније "Quadra Graphic" позвали су нас уз жељу да нам донацијом помогну при куповини **"рампе за комби"**, представница Компаније ме је замолила да набавим понуде и помогнем око бирања најприкладније рампе.

Ја, као урођени скептик с разлогом остадох без текста, јер ипак беше то нека врста обећања од људи који су више пута до сада помагали активности Удружења, а с друге стране на жалост **"многи"** су нам **"много што-шта"** обећавали, поготово у предизборним кампањама и сва су се наша очекивања до сада ту и завршавала **-на обећањима**.

Међутим, да увек и свуда има изузетака у позитивном смислу показали су људи из ове Компаније и захваљујући њима ми најзад имамо уграђену **рампу у наш комби**.

Овај текст желим да пропрате пар фотографија након уградње рампе испред Компаније "Quadra Graphic" без чије помоћи не би смо могли да приуштим **"то задовољство"** да имамо рампу која нам је неопходна

Хвала нашим пријатељима на донацији која нам је од непроцењиве користи.

Председник Удружења
Жељко Димитријевић

Игре без граница

Нисмо баш свемогући, али смо успели да за кратко време, прикажемо више од 11 спортско рекреативних дисциплина.

Спортско рекреативно Удружење особа са инвалидитетом "Све је могуће" реализовало је пројекат "Игре без граница" у партнерству са Савезом за спорт и рекреацију инвалида Београда, окупио је на једном месту особе са инвалидитетом различитих категорија и велики број особа без инвалидитета. Пројекат је финансијски подржан од Градског секретаријата за социјалну заштиту, а подржали су нас и бројне институције, донатори и појединци, неки од њих су: Градски секретаријат за омладину и спорт, Београдски сајам, Туристичка организација Београда, "Књаз Милош", "Линдт", Пекара "Уки", Делта Ауто Мото, Хајат Београд, ресторан "Стенка", школа језика "St Nicolas School", УСД, Про Домо Интернациона, Ротари клуб Панчево, Паркинг сервис, Градско саобраћајно, штампарија „Сале“. Циљ нам је био да што више људи заинтересујемо за спорт и рекреацију, да особама са инвалидитетом понудимо што разноврсније дисциплине, да особе које су смештене у установе социјалне заштите квалитетно проведу време ван њих, и да као и увек, представимо могућности особа са инвалидитетом.

Куглање, стони тенис, бацање плочица, боћање, шах, пикадо, пикадо са магнетом, игра поверења, трка електромоторним колицима, висећа кугла и трејл оријентиринг, дисциплине у којима је подељено преко 70 диплома.

Поред већ познатих дисциплина, представљено је боћање за особе са инвалидитетом. Идеална игра за све који воле да се надмудрују. Прва реакција је била - "Па ја не знам шта је то, нисам никад пробао, не знам да ли могу..." Није ни наш Жељко претпрошле године знао па је на МАЛМО ОПЕН-у освојио бронзану медаљу, а ни наш Дуле исто тако није знао па је ове године исто у Малмеу, ушао у четврт финале. Тада смо "то чудо што нисмо знали" први пут и видели, и пробали, и позајмили лоптице од других играча и остварили резултате. А сад имамо и наше лоптице, и судије, и такмичаре, и још да имамо праве терене, па да покажемо како играмо кад знамо! Јер људи у свету се озбиљно припремају за та такмичења, и нервирају се кад губе. Ми бисмо само да тренирамо, нећемо се нервирати! Управо огромну вољу и жељу показали су сви они

који су пробали, различите категорије особа са инвалидитетом, јер је спорт управо такав - за све. Чак на завршној манифестацији, игра није одиграна до краја због превеликог броја заинтересованих, а само једног терена, и "само" пет сати игре.

Пикадо са магнетом се показао као права ствар за најмлађе, а и нас мало старије који се плашимо да се не повредимо оним правим. Наш Дуле Мулц је свим учесницима успешно демонстрирао игру.

Још једна рекреативна игра, игра поверења, привукла је велики број заинтересованих. Превасходно замишљена као начин упознавања и остваривања комуникације између особа са инвалидитетом и особа без инвалидитета, испунила је свој циљ. Учествовало је преко двадесет тимова, особе са инвалидитетом су показале своју снажљивост, брзину, смисао са организацију, а особе без инвалидитета, су на моменат могле да осете како је то бити особа са инвалидитетом, али и да уз малу помоћ других, могу остварити заједнички циљ на обострано задовољство.

Надам се да ће у што скоријој будућности овакве активности бити омогућене особама са инвалидитетом када год оне то пожеле.

Не можемо да учинимо много, али мало сигурно можемо. Од тог мало што можемо, неке променимо дан на боље. Од тог мало што можемо, себи променимо живот на боље.

Прилог припремила Лидија Цвијовић

АНЕГДОТА СА ИГАРА БЕЗ ГРАНИЦА

После завршене Игре поверења, журим да саберем резултате како би диполоме најбољима биле подељене. Сваки час ме неко прекида, пита за свој резултат, унервозила сам се, никако да саберем, а треба још и резултати анкете да се саберу.

Прилази ми Иван.

- "Ха, замислите, нисам прошао у боћању."

- "Па добро Иване, нема везе, први пут си играо."

- "Ма није то, него ме је жена победила, како сам себи смео да дозволим да изгубим од жене."

И наставља да стоји поред мене, очекујући да кажем још нешто, а ја гледам у оне моје папире и већ ме мука хвата што сад морам поново да сабирам.

- "Требало би да кажеш да си јој центлменски предао партију, не мора свако да зна да је теби криво што те је жена победила."

- "Па јесте, у праву сте. ... А баш сте лепо ово организовали, и баш ми је драго што сам дошао, и ви сте баш лепо и баш сте добар судија."

Ја сад после ових комплимената, остављам моје сабирање - "А да ли би ти тренирао боћање?"

- "Јао ја бих то баш волео, кад буде било следећи пут обавезно ме зовите, ево сад сам се чуо са татом и он је баш срећан што ми се допало боћање"

У том прилази његов друг и говори нешто Ивану.

- "Ха, да сте га само чули, он мисли да сам се заљубио у Вас. Ма каква љубав, то је пријатељство. Јел тако?"

- "Тако је Иване, то је пријатељство."

- "И како да се заљубим у Вас кад сте Ви макар дупло старији од мене."

Моментално померама своје папире на други крај стола.

- "Како мислиш дупло, можда мало старија, али не верујем да сам баш дупло."

- "Јесте, јесте, сигурно, макар дупло!"

Установимо да сам од Ивана старија 8 година, лакше ми је јер није дупло.

- "А знате шта, Ви сте баш на мукама, до мало пре сте судили, сад сабирате,... само да Вам кажем, ја да сам на Вашем месту, ја бих то сабрао пре три сата."

Ја сад већ узимам своје папире, и журно рачунам али оно "макар дупло" ме омета. А и радим на благајни и сабирам већ дуже од 15 мин. двадесетак резултата, ... и то ме омета.

- "И да Вас питам, шта сте накачили ту штоперицу око врата, па прошло је такмичење. О Боже, Ви као да не знате да је готово. А и напети сте нешто, немојте, нема потребе да се нервирате, па све је било супер. И зовите ме обавезно кад опет буде било боћање!"

И оде Иван.

Данас сам спавала мало дуже, и ставила ону маску против бора на лице. И решила да дам отказ, нисам ја благајник, а и нећу да се нервирам.

И јесте пријатељство. И хвала ти Иване, зовем те чим буде боћање!

Лидија Цвијовић

Летовање у Чању

НАШЕ ПРВО ЛЕТОВАЊЕ

Ханзир Силвија и
Петронијевић Марија

И ове године је у организацији Савеза за церебралну и дечију парализу Србије, организовано десетодневно летовање у Чању. У периоду од 24.08.2010. до 03.09.2010. године боравили смо у хотелу "Бисерна обала" у Чању. Нас осморо је било из нашег дома, а највише смо се међусобно дружиле нас две, Силвија и Маја. Обе смо имале пратиоце и за нас је ово било непоновљиво искуство, будући да први пут у оваквој организацији идемо на море, односно, од како боравимо у Дому.

Морам рећи да је хотел добар, купатило додуше није баш приступачно за нас који се крећемо уз помоћ инвалидских колица али је зато особље било љубазно и храна укусна, а порције обимне.

Време нас је углавном послужило али је пар дана дувао ветар и стварао таласе, тако да нисмо могли да улазимо у воду.

Осим купања и сунчања, најлепши доживљаји су нам шетње уз обалу мора, куповина сувенира, седељке у летњим баштама ресторана и слушање музике, уз понеко пиће, сладолед или слаткиш.

Било је ту и неких нових упознавања, почетних симпатија, пољубаца и обећања да ћемо бити у даљем контакту.

Мени, Силвији је у посети била мајка која је допутовала из Америке и летовала на Хвару, као и очев пријатељ.

Знамо да нама, особама са инвалидитетом, није лако путовати, нарочито на тако далеки пут, али и ми желимо да променимо средину, да упознамо нова места и све време пута су сви путници гледали пажљиво кроз прозор аутобуса, упијајући нове пејзаже, јер смо свесни да је сасвим неизвесно када ћемо поново бити у прилици да негде отпутујемо.

За нас је ово било једно незаборавно искуство и доживљај који ћемо дуго памтити.

Антић Чедомир Чедо

Савез за церебралну и дечију парализу Србије је ове године организовао климатски опоравак у Чању, као и сваке године за своје чланове и њихове пратиоце. Група од 8 стана из нашег Дома била је на климатском опоравку у Чању. У тој групи био сам и ја. Провео сам 12 дана у Чању. За то време имао сам фантастичну сарадњу са својим цимером Гораном Милојевићем и са нашим пратиоцем Љиљом Милосављевић, која је осим за нас двојицу била задужена да помаже и својој колегиници пратиоцу Снежки, која је пратила нашу другарицу Силвију. Током дана смо били на плажи, а увече смо излазили у шетње, на музику и забаву. На плажи је била постављена дрвена рампа, ради лакшег прилаза. Већина чланова Савеза је путовала аутобусом, а једна група је путовала авионом. Путовање је било лепо, мада неким и мало напорно због удаљености. Били смо смештени у хотелу Б категорије "Бисерна обала". Собе су двокреветне и трокреветне, не сасвим прилагођене приступу инвалидским колицима, али удобне. Хотел је одвојен од града, тако да је свако ко је желео да се одмара, био изолован од буке. Ко је хтео да иде у град, могао је да оде без коришћења превоза, обзиром да град није много далеко. У граду постоји аутодром, у којем се могу возити аутобосомили по избору. Има много кафића са лепо уређеним баштама и продавница сувенира. Организовано је више такмичарских турнира у кошарци у води, шаху, доминама и игри "Не љути се, човече". Жао ми је што нисам учествовао, јер нисам знао кад су се одржавали. На једној од свечаних вечера смо изабрали мис лепоте. Ова прва свечана вечера је била у ресторану хотела и тада су проглашени и победници такмичења у наведеним дисциплинама. Друго вече је била музика у рибљем ресторану. Била су два певача, који су певали и народне и забавне песме. Током боравка, посетила нас је неговатељица Душка Калавер, која је била на годишњем одмору са својом породицом у оближњем хотелу "Лара", што нас је све обрадовало. Лепо сам се одморио и освежио.

Делови из књиге Адриан Фурнхам: "50 идеја у психологији које је стварно потребно знати".
 Адриан Фурнхам је професор психологије на универзитету у Лондону. Ова књига је резултат последњих истраживања, студија случајева и основних аргумената психолошких теорија које објашњавају људско понашање. Књига је објављена 2008. године.

ПОЗИТИВНА ПСИХОЛОГИЈА

трећи део

Истраживања говоре да срећнији људи имају јачи имунитет, да живе здравије и дуже. Затим да стварају боље међуљудске односе, имају више пријатеља, и да успешнији су на послу. Праве боље одлуке, и креативнији су. Занимљивији су осталима, и не губе време, и не ишчекују стално знаке опасности или неуспеха.

Да ли је могуће утицати на своје осећање среће?

Позитивна психологија нам указује да је могуће преузети одговорност за "своју срећу", и предлаже неколико једноставних начина на које можемо да се боље осећамо:

- Да преузмемо више контроле над својим животима, обавезама и плановима;
- Да пронађемо послове, активности, хобије који нас стварно интересују и који подстичу нашу пажњу, машту и размишљање;
- Да негујемо пријатељства;
- Да саосећамо са другима и да пружамо помоћ другима.

„Ако хоћеш да други буду срећни, буди према њима милосрдан.
 Ако хоћеш ти да будеш срећан, буди према другима милосрдан.”

Тензин Гуатсо, Далаи Лама XIV

„Човек је срећан онда када то одлучи.” А. Солжењин

„Ако хоћеш да будеш срећан, буди !” Л. Толстој

„Најбољи начин да се орасположиш је да орасположиш неког другог.” Марк Твен

Наставак у идућем броју.

Приредила: Прим. др Богданка Чабак

ЛИКОВНА ИЗЛОЖБА У УСТАНОВИ КУЛТУРЕ ПАЛИЛУЛА

Уметност не зна за предрасуде

Станари Дома за одрасла инвалидна лица приказали су своје радове на изложби „Уметношћу против предрасуда“, отвореној синоћ у Установи културе Палилула (бивши Народни универзитет „Браћа Стаменковић“).

Јавности је представљено око 50 радова више од 20 аутора, насталих на ликовној колонији коју традиционално организује Удружење станара Дома за одрасла инвалидна лица у Земуну.

Слике на којима преовлађују традиционални мотиви дело су особа са инвалидитетом, као и њихових пријатеља уметника. Учесници на изложби, поред духовног подизања морала особама са хендикепом, помажу им да продајом њихових радова остваре финансијска средства

Правда

Инспирацијом побеђују хендикеп

Представљени радови станара Дома за одрасла инвалидна лица у Земуну

Фото: М. Мишкоје

КОЛОНИЈА

ПРОСТОРИЈЕ Дома за одрасле инвалиде у Земуну од 13. до 20. августа угостиће ликовну колонију, шесту по реду. Организатор је Удружење станара Дома, уз подршку и финансијску помоћ

вечерње

НОВОСТИ

Секретаријата за социјалну заштиту. Овогодишња ликовна колонија реализује се у склопу пројекта „За уметност нема граница“, а очекује се учешће око 30 уметника, преваходно особа са инвалидитетом, али и деце пријатеља и сарадника Дома. Инспирацију за своје стваралаштво учесници ће тражити у амбијенту Дома, али и ван њега.

„Igre bez granica“ na Beogradskom sajmu B4 Blic

Završni deo manifestacije „Igre bez granica“ održan je juče na Beogradskom sajmu, u organizaciji Udruženja „Sve je moguće“. Posetioци su mogli da prate nadmetanja u spretnosti vožnje kolicima, igri poverenja, upoznaju se sa rezultatima kviz-ankete o položaju osoba sa invaliditetom, opробaju šahovsko znanje u simultanki sa šahistom Radovanom Govedarićom i učestvuju na turniru u боцању.

УТИСЦИ СА ЗЛАТАРА

18. РЕПУБЛИЧКЕ ИГРЕ ПАРАПЛЕГИЧАРА И КВАДРИПЛЕГИЧАРА СРБИЈЕ

Време као поручено, почетак септембра није могао бити лепши на прелепом Златару, који је био домаћин осамнаестих републичких игара параплегичара и квадриплегичара Србије, а све у организацији Савеза параплегичара и квадриплегичара Србије. И оправдан је назив у потпуности, такмичара је било из скоро сваког места у Србији, видно расположених и спремних да одмере снаге са својим дугогодишњим пријатељима, цимерима, колегама, као и да уз смех и добро дружење проведу и време које није било за такмичење. И тако је било, РХ центар Златар никада није био веселији и бучнији колико тих пар дана. У тој граји и веселу нашли су се и Димитријевић Жељко, Николић Бранимир и Митровић Драженко који су са осталим момцима и девојкама бранили боје УПИК "Дунав"-а, такмичећи се у атлетици и шаху. Успех "Дунава" у многоме је заслуга наведених момака, нарочито Димитријевића и Митровића који су имали запажен учинак освојивши по четири медаље. Димитријевић Жељко био је успешнији од осталих такмичара у бацању чуња, бомбе, кугле и у вожњи колица, док је Митровић у својој категорији надиграо у бацању диска, копља, кугле и вожњи колица. Играли су момци и шах, екипно наравно, освојили четврто место од укупно шеснаест екипа. Димитријевић Жељко може да се похвали да је једини играч који је добио свих 7 партија. Наравно и други такмичари "Дунава" су имали запажене резултате те је услед свега тога мушка екипа "Дунава" била друга и у атлетици, а и у укупном пласману.

Из Дома, са горе наведеним момцима, пошла је једна одабрана екипа другара у функцији пратилаца, а са циљем доброг провода, који на нашу срећу није изостао. У току боравка на Златару обишли смо све што смо имали прилику, за кратко време које смо имали на располагању између такмичења. Лепоте манастира Милешева морали смо показати онима који до сада нису имали прилику видети исте, а било је и таквих, као и природни резерват Увац, који својом лепотом оставља без речи и сваког коментара. Наравно обилазак самог Златара је био свакодневна активност, као и посета оближњим кафанама са добром домаћом ракијом, печењем и златарским специјалитетима, а онда гле "чуда" усред планине и ниоткуда појавише се нама два позната и драга лица која су у приватној

режији покушала да пар дана одморе од свакодневног тешког живота у лепотама и чарима Златара, остатак дана проведосмо у заједничкој шетњи, ћаскању и дружењу.

Ова пријатна, одабрана и чудна дружина редовно је посећивала и оближње кафиће са телевизором да уз пивце коментарише игру наших кошаркаша. Све ово било је праћено низом шала, коментара, вицева, досетки ... питање само који је чији дан био за шалу, осим Уроша и Жељка, њихов је био сваки, ал једно се знало, свачији је ред дошао да буде прозиван. Прославили смо горе и рођендан нашег друга "Трешне", ко не зна то је Бранимир Николић. Прочуло се о нама и до мора, па су нам у посету дошле две Маркове другарице које су одмах постале и наше, уклопивши се веома лако у ову чудну дружину, јер не треба вам много за нас, важно је да знате да се добро забављате и смејете, када је за то време, тј. увек и то је то.

У добром расположењу враћали смо се и кући, можда зето што смо знали да нас на пола пута чека Властимир Голубовић, познатији као Голуб, који нам је био домаћин на ручку у Милановцу. Након предаха, клопе и наравно много смеха, стигосмо и назад где констатовасмо да је штета што ово "путештвије" има крај. Помислићете да је нама било идеално сво време и да нисмо имали никаквих проблема, па шта да вам кажемо и јесте.

Ивана и Жељко

Афоризми:

1. Укинули смо комунизам, више се нико
- не црвени.
2. Водимо рачуна о комфору, код нас је
- све намештено.
3. Људи су тако срдачни, кад - човек има пара.
4. Грађани крше изборну тишину, пљују
- слике кандидата.
5. Само се у рату исплати
- бити промашен случај.
6. Не растурајте дрогу, то ће неко
- скупо платити.
7. Многи су свестрани, баве се
- свим и свачим.
8. Оно што је започео Стари, завршиће
- Ахтисари.
9. Држите пиштоље у фрижидеру, за хладно
оружје Вам не треба - дозвола.
10. Зашто ће нам народна позоришта, кад
имамо - народне скупштине?
11. Труднице су најмодерније, мајица им је
увек - изнад пупка.
12. Једино у сексуалној револуцији, противници
се мире - оружјем.

Припремио: Момчило Ружичић

ПОНЕКАД ПОЖЕЛИМ

Понекад пожелим да летим плавим небом,
да са висина проспем прегршт среће.
Да тужноме и сетноме подарим осмех
и крилима их топлим загрлим често.

Понекад пожелим да извор будем
и напојим жедне, од тешкога рада,
да будем орахов хлад у вреле дане
за уморне ноге, и плећа стара.

Понекад пожелим да сам неко,
ко има пуно, и свачега нешто
да ономе ко нема с љубављу пружим
и својом их душом све окружим.

Понекад пожелим да сам сан,
што сваке ноћи доносе чар
да јутро кад сване осмех са лица
не скидају по цео дан весела дечица.

Понекад пожелим да цео свет,
Постане бајка и хвалоспев
да љубав ниче на свакој грани
и свако је бере и душу храни.

Понекад пожелим ... и желићу увек ... увек и свугде ...
Срећу за све људе!

Ђурђица - Ђука Лазић

Аутор цртежа Ана Никић

Инспирацију је нашла на
заједничком дружењу на
Ергели у Панчеву.

АДАМ И СТЕВА

Да је Бог хтео да створи хомосексуалце, он не би створио Адама и Еву. Створио би Адама и Стеву. Тако би Адам и Стева живели срећно, мазили се, један другог пазили, све до краја њиховог дугог и успешног сексуалног живота. Једнога дана би, свакако, стари и изнемогли Адам умро. Њега би, наравно, сахранио Стева. Ко би онда једнога дана сахранио Стеву? Он би вероватно био од користи само за лешинаре и изгладнеле звери. То би требало да буде крај тужне приче о Адаму и Стеви. Али срећом, Бог је први пар створио онако како треба. Људи су се рађали и умирали, није било свађа и расправа, мушкарци су ловили и бранили породицу од улеза а жене чувале децу. Све је било у реду док се људи нису намножили по читавој планети и почели један другоме да сметају, да изазивају ратове и освајају територије. Тако су се у недостатку брачног друга, жељни љубави, изморени ратовањем далеко од куће, дремајући у рову и чекајући непријатеља, поново заволели Адам и Стева. Нису можда они то ни смели ни хтели, спојила их је нужда. По систему - дај шта даш, планула је касније и љубав. Када се рат завршио, после много година, Адам и Стева се нису вратили својим женама. Решили су да остану верни један другом, за успомену на војничке дане. Оставши саме с децом, без мушке главе у кући, њихове жене су биле очајне због свега што их је снашло. Туговале су тако и јадале се једна другој, ишле погнуте главе и лагале децу да су им очеви страдали у борби. Било је то неко друго, нормално време, бринуле су се шта ће други људи да мисле. Тако су се њих две од превелике туге и заволеле. Била је то права, искрена љубав. Волеле су се толико да су заборавиле да су некада имале мужеве. Дале би једна за другу и живот, ако то буде потребно. Тако су настали први хомосексуални парови, како год се они звали, да ли Адам и Стева или Ева и Милева. Пролазиле су тако године и векови, дођоше нека нова времена. Парова је бивало више него ратова, оно што је некада било срамота постало је понос. И за живо чудо, успели су да се размножавали. Када нисте усамљени и када вас има довољно, онда више ништа није

срамота. Оно што се некада крило и радило у четири зида, сада се преселило на улице. Срамота је прерасла у понос. Тек сада се види да пут у Европу није лак, треба ходати погнуте главе по песку и уздигнуте по трњу. Нешто ћете оберучке прихватити, нешто заувек трпети. Тако је у Србију стигао и десети октобар, дан када су разне Милеве и Стеве скинули свој вео и поносно корачали градом. Ти мирни људи су хтели да скрену пажњу на себе, иако смо сви знали да они постоје. Неки млади људи нису мислили тако. Одједанпут се парада љубави претворила у крвави пир. Слика из Београда која је обишла свет бацила је љагу на читаву Нацију. Да би заштитила учеснике параде од хулигана, власт је извукла дебљи крај. Љубав и понос претворили су се у крв и сузе. Београд су ломили и палили вандала који су доведени из унутрашњости. Мој и ваш, а за дивно чудо не и њихов Београд. Сlike су отишле у свет брзином муње, слике наше бруке и срама. За два дана Србија је обрукана и у Ћенови, на фудбалској утакмици, на најбруталнији варварски начин, од стране истих хулигана. Да ли је парада поноса била само параван за нешто много крупније? Било како било, у целој причи најбоље су прошли учесници параде поноса. Њих не интересује власт, а шта ћемо са хулиганима? Па зар нису они пре десет година, док су палили и разбијали Београд били ослободиоци? Да ли су и онда хапшени док су износили слике и столице из Скупштине, крали оружје из полицијске станице и палили државну телевизију? Докле ћемо имати различите аршине за исте људе и појаве? После није ни чудо да ко се мача лати, од мача и страда. Само је Србија стално у страху од дивљаштва ове или оне врсте. Неће јој се да заживи нормално, као да је на њу неко бацио чини. И док се данима брукамо по свету, питамо се шта ли је следеће? Да ли ћемо смети да се прошетамо по граду с децом, без страха да нас не удари помахнитали тролејбус без возача? И после нек ми неко каже да су у овој држави проблем хомосексуалци!

Саша Поповић - Поп

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно:

1. Облик дефлексије (грам.) - Двадесетшесто и двадесето слово азбуке - Сименс; 2. Литванија - Класа (мн.); 3. Академски аеро-клуб (скр.) - Брдо изнад Требиња; 4. Спокој, спокојство; 5. Врста ракије; 6. Староримски новчићи - Звук за ознаку куцања сата; 7. Никшић - Лењери (лат.).

Усправно:

1. Продаја робе; 2. Северноамерички индијанац; 3. Дама у шаху (скр.) - Америчка певачица Френсис; 4. Ербијум - Према - Литар; 5. Душезни бол, туга (мн.); 6. Јестиво уље; 7. Спис који бележи догађаје (мн.); 8. Лабораторијска посуда; 9. Учитељ (грч.); 10. Народни грчки плес.

◇	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1						◇			◇	
2			◇							
3				◇						
4										
5										
6				◇						
7			◇							

Припремио: Момчило Ружичић

Решење укрштених речи из прошлог броја.

Водоравно:

1. Хумор - ЦЦ - Б; 2. Лмс - Опрема; 3. Аос - Конвој; 4. Др - Белкаст; 5. Њ - Квргасто; 6. Аха - Кастав; 7. Конвертори.

ОБАВЕШТЕЊЕ ЧИТАОЦИМА "ПОГЛЕДИ"

Поштовани читаоци, обавештавамо вас да у Дому у оквиру радно-окупационих активности имамо креативну радионицу коју спроводимо у сарадњи са Установом и Удружењем станара Дома. У њој раде и креирају станари и пријатељи Дома. Негују се и поштују стари занати:

- праве се цветни аранжмани,
- израђује накит од перлица, полудрагог камења и фимо масе,
- боји грнчарија,
- праве честитке,
- раде таписерије,
- ради на разбоју,
- осликавање мајица итд.

Сваки производ је јединствен, прави уникат.

.....

За више информација обратити се Жељку Димитријевићу на телефон 063/8644007 и Ивани Симић, радном терапеуту тел. 064/0797902

У нашем Дому налази се стална изложбено-продајна постава радова корисника наше установе.